

ISABEL
ABEDI

ILGIAUSIA
NAKTIS

ILGIAUSIA
NAKTIS

Versta iš:
Isabel Abedi
DIE LÄNGSTE NACHT
Arena Verlag GmbH, Würzburg,
2016

Knygos leidybą finansuoja Lietuvos kultūros taryba ir
Lietuvos Respublikos kultūros ministerija.

LIETUVOS RESPUBLIKOS
KULTŪROS MINISTERIJA

© Tekstas, Isabel Abedi
Viršelio dizainas pagal © *briddy/Shutterstock* iliustraciją,
FAVOURITBUERO, Miunchenas
Pirmą kartą 2016 metais vokiečių kalba pavadinimu
Die längste Nacht Vokietijoje išleido *Arena Verlag GmbH*.
Lietuvių kalba išleista susitarus su *Arena Verlag GmbH*,
Viurcburgas, Vokietija.
Visos teisės saugomos.
© Vertimas į lietuvių kalbą, Indrė Klimkaitė, 2020
© Leidykla „Nieko rimto“, 2020

ISBN 978-609-441-671-2

ISABEL ABEDI

ILGIAUSIA NAKTIS

Iš vokiečių kalbos vertė Indrė Klimkaitė

Vilnius
2020

Skiriu Albrechtui Oldenbourgui

*Poetai begėdiškai elgiasi su savo išgyvenimais – jie juos išnaudoja.**

Frydrichas Vilhelmas Nyčė (Friedrich Vilhelm Nietzsche)

Kad ir kaip mažai esi perskaitęs, kad ir kaip mažai išmanai, – nuo to, ką atsitiktinai perskaitei, priklauso, kas esi.

Elijas Kanetis (Elias Canetti)

* Frydrichas Nyčė, *Anapus gėrio ir blogio*, 4 skyrius, 161 aforizmas. Vertė Evaldas Nekrašas, in: „Rinktiniai raštai“, Vilnius: „Mintis“, 1991, p. 383.

VIENAS

Anksčiau netikėjau atsitiktinumis. Bet nuo tos karštos vasaros dienos Vjadžele, kai Lukos knyga pačia tikriausia šio žodžio prasme iš giedro dangaus nukrito man po kojomis, žodis „atsitiktinumas“ įgijo visai kitą reikšmę. Tais laikais bijojau visko, kas krinta. Tai nebuvo aukščio baimė įprastine prasme, veikiau jau panika, kai po kojomis jauti tvirtą žemę, o iš viršaus kažkas ant tavęs krinta. Nebijojau lipti kopėčiomis ar ropštis pastoliais, bet matant, kaip kitas žmogus šoka nuo dešimties metrų aukščio trampino, galėjo ištikti astmos priepuolis, o kai nuo obels krisdavo prinokęs obuolys, užgniauzdavo gerklę. Baisiai nepatogu, nes šią baimę laikau neracionalia. Bet kenčiu ją tiek, kiek save prisimenu, nenučiuoju, kodėl, ir negaliu prisiminti, kada šie priepuoliai prasidėjo. Gal iki tos vasaros dar pati nebuvau pasirėngusi tiesai, glūdinčiai giliai mano viduje?

Mažai prasminga tai, ką čia dabar stengiuosi pasiaiškinti, puikiai tai suprantu. Mano tėvas žino vieną rašytoją, kuris ištisus mėnesius kankinasi mėgindamas parašyti pirmą knygos sakinį. Aš ne rašytoja. Neketinu leisti knygos. Tenoriu papasakoti savo istoriją – iš savo požiūrio taško, savo perspektyvos. Noriu iškloti tiesą, išsivaduoti nuo jos ir kartu ją užfiksuoti, taip pat ir dėl savo sesers.

Taip, galbūt visa tai rašau Livijai ir įsivaizduoju, kad egzistuoja tokia vieta, kurioje ji visa tai galės perskaityti.

Aš esu Vita, tą karštą vasaros dieną Vjadžele jaučiausi laiminga, lygiai kaip ir tą naktį prieš tris mėnesius, kai pirmasis atsitiktinumas pradėjo visą šią nutikimų grandinę.

Nežinau, kas tąsyk mane pabudino. Buvo tyli giedra kovo naktis, anksti atsiguliau ir gana greit užmigau. Manęs nepabudino joks garsas, joks košmaras ar astmos priepuolis, netgi neturėjau jokių rūpesčių, kurie šiaip jau kartais išliūkindavo į mano sapną.

Man buvo septyniolika ir du mėnesiai, o kadangi anksti pradėjau lankyti mokyklą, netrukus turėjau išeiti į didžiąją laisvę. Nuo pat mokslo metų pradžios Danilas, Triksė ir aš kalbėjome vien apie mūsų kelionę po Europą. Planavome keliauti devynias savaites – iš Hamburgo į pietus; per Šveicariją, Italiją, Prancūziją, Ispaniją ir Portugaliją. Važiuoti turėjome folksvagenu autobusiuku – tai mūsų keturračiai būsimi namai, taupėme jiems metų metus. Išvykti ketinom birželį, iškart po išleistuvių, o pirmasis abitūros egzaminas jau išlaikytas. Egzaminai raštu buvo tarsi lengvas pasivaikščiojimas. Priešingai nei Triksė, aš nebijojau egzaminų ir buvau viena tų laimingųjų, kuriems dėl gero pažymio nereikia kalti per naktis. Po trijų savaičių bus paskutinis egzaminas žodžiu, bet ir dėl jo mano miegas nenukentės.

Taigi pakirdau be jokios dingsties. Nusileidau į virtuvę, iš butelio atsigėriau pieno, mėgaudamasi, kaip vėsus tirštas skystis srūva gerkle žemyn. Nugurkiau gabaliuką pikantiško pyrago, vakare iškepto mamos, ir ketinau tučtuojau grįžti į lovą. Kad tėčio darbo kambaryje vis dar dega šviesa, pastebėjau tik grįždama į savo kambarį. Ir tai nieko neįprasta. Tėvas dažnai dirba naktimis, tiesą sakant, visada, ir dabar mačiau jį sėdintį krėsele su rankraščiu ant kelių, mačiau dar prieš atidarydama duris, pro kurių plyšį siauras auksinis spindulys kirto tamsų koridorių.

Mano tėvas – vienos Hamburgo leidyklos savininkas, įkūrė ją prieš vienuolika metų, ši ir pavadinta jo vardu – Tomo Eichbergo leidykla. Klasikinių ir šiuolaikinių kūrinių

programa neplati, bet išskirtinė. Visus dar gyvus savo autorius tėtis pažįsta asmeniškai ir labai puoselėja santykius su kiekvienu iš jų.

Iki manęs tėvai dažnai būdavo tarp menininkų. Tada tėtis dar buvo vienos Berlyno leidyklos programos vadovas, o mama – garsi architektė. Tėvai Berlyne rengdavo legendinius vakarėlius, bet girdėdama kurį nors autorių ar tėčio draugą svaigstant apie tai, manydavau, kad perdeda. Negalėjau įsivaizduoti, kad buvo toks metas, kai mano mama rūpinosi svečiais ar gamino penkių patiekalų vakarienę.

Tą naktį ji seniausiai miegojo savo lovoje. Mano mama it šveicariškas laikrodis. Eina tobulai – nuo ryto septintos iki vakaro dešimtos, ji apsiperka, verda, valo, lygina, lanksto skalbinius ir viską sudėlioja į vietas, bet gyvena savo pasaulyje, tiksi tyliai ir reguliariai savo vienišu ritmu. Negaliu prisiminti, ar kada sėdėjau jai ant kelių, glaudžiausi prie jos lovoje ar išsiverčiau jai ant peties, bet to, ko nesi patyręs, negali ir ilgėtis, bent jau taip aš tada maščiau.

Mano tėvas irgi ne iš tų tėtukų pliušinukų, dauguma fizinės veiklos rūšių jam svetimos, ir anksčiau man atrodydavo nenormalu, kad tėvai žaidžia su savo vaikais futbolą, dūksta ar kvailioja. Mano tėvą domino, ką aš galvoju, kaip matau pasaulį, o kai vaikystėje negalėdavau užmigti arba ištikdavo astmos priepuolis, jis neretai išeidavo su manimi laukan.

Kai kuriomis naktimis valandų valandas klaidžiodavom tuštutėlėmis gatvėmis ir kalbėdavomės. Tėtis tylėdavo tik tomis naktimis, kai aš rékdama pakirsdavau iš košmaro, o tai vaikystėje nutikdavo neretai. Tame siaubingiausiame vis pasikartojančiame sapne aš stovėdavau priešais šulinį, kurio gelmėje būdavo įstrigusi maža mergaitė. Ji neturėjo burnos ir žvelgdavo į mane didelėmis nusigandusiomis akimis.

Trokdavau išvaduoti ją iš tamsaus kalėjimo, bet nebuvo kaip iki jos nusileisti. Kai papasakojau tėčiui šį sapną, jis nerado žodžių ir tik pasiėmė mane į savo darbo kambarį, kad įsitaisyčiau ir toliau miegočiau tenai.

Tėvo darbo kambarys, pilnas senų baldų, lubas siekiančių knygų lentynų, prispausdintų lapų krūvų, sukrautų ant, po ir šalia rašomojo stalo, taburečių ir pristatomų staliukų, buvo visiška priešingybė mūsų stilingam namui. Mano kambarys irgi buvo prieštara vienspalviam mamos stiliui. Bet maniškiamie viešpatavo veikiau chaotiška netvarka, o tėvo darbo kambaryje vyravo tokia nuotaika, tarsi būtų norima prieštaurauti nepaguodžiamai namo tuštumai. Jis buvo prikimštas istorijų ir keisčiausių mažmožių, kuriuos tėvas visą gyvenimą rinko arba gaudavo dovanų: iliustruotųjų eskizų, stiklinių burbulų popieriams prislėgti su žvilgančiais vabzdžiais viduje ir senoji mano senelio spausdinimo mašinėlė „Corona“ – į ją tėtis buvo įdėjęs pageltusio popieriaus lapą. Priekyje buvo išspausdinta portugalų rašytojo Fernando Pessoa eilutė: *Literatūra yra maloniausias būdas ignoruoti gyvenimą.*

Mano asmeninė mėgstamiausia vieta šiame kabinete buvo minkštas kilimas prie židinio, čia apsisiausdavau žalia it stiklo butelis vilnone antklode, čiulpdavau ledinukus ir mirgančioje židinio šviesoje stebėdavau tėtį, kaip keičiasi jo veido išraiška kremtant autorių rankraščius. Tik kartais tėčio žvilgsnis atsiplėsdavo nuo tekstų ir pro rankraščio kraštą jis pasiūsdavo man savo tykią šypsena.

Tačiau stebėti skaitančio tėčio tą naktį neketinau. Tą pavasarį buvau užsiėmusi pati savimi, tad niekaip nesuprantu, kas pastūmėjo mane uždėti ranką ant rankenos, praverti duris ir žengti į darbo kabinetą. Mano širdies niekas neslėgė, krūtinės nedraskė piktosios dvasios, o vidinis nerimas ištiko tik

tada, kai pamačiau tėvą. Kaip ir įsivaizdavau, jis sėdėjo šviešiai rudame odiniame krėsele. Tamsžaliai velvetiniai marškiniai buvo prasegti, batai nuspirti priešais ant parketo. Ant nosies – sidabriniai skaitymo akiniai, ant kelių – nestoras popierių pluoštelis. Paakiai patamsėję nuo nemiegotų naktų, tai, tiesą sakant, visai normalu. Lygiai kaip ir trūkčiojantis kairys vokas ir dvejotojo raukšlės kaktoje. Bet tasai žvilgsnis, kuriuo pažvelgė į mane – arba, veikia, kuriuo žvelgė kiaurai mane, tarsi būčiau dvasia, mane įbaugino. Jis atrodė sustingęs. Tik rankos, pianisto rankos plonais smulkių sąnarių pirštais virpėjo. Siauras veidas blyškus it kreida, lūpos lyg vaškinės, bekraujės.

– Lauk.

Tėtis ištarė tik šį vieną žodį, jis nuskambėjo šaižiai ir nepažįstamai, bet taip aštriai, kad nieko neklausinėjusi patraukiau viršun ir grįžau į savo lovą. Mėginau jaukia susisupti į antklodę ir miegoti toliau. Bet nepavyko. Tokio tėvo dar niekad nebuvau mačiusi. Kas jį taip išvedė iš pusiausvyros? Jei to rankraščio turinys, tai veikiausiai ten gryna siaubo istorija. Bet, kiek žinau, tėvas neskaito siaubo istorijų, daugių daugiausia jaudinasi dėl siaubingo kai kurių autorių rašymo stiliaus, bet ir dėl to palinkęs prie rankraščių nepavirsta zombiu. Mielai būčiau dar kartą nusileidusi žemyn, bet prisimindama, kaip šiurkščiai išvarė mane lauk, susilaikiau.

Norėdama nukreipti mintis perbėgau akimis naujienas mobiliajame ir svarsčiau, kaip reaguoti į labos nakties palinkėjimą, kuri iškart po vidurnakčio man atsiuntė buvęs draugas Krisas, bet nutariau ignoruoti ir išjungiau lempelę ant naktinio staliuko.

Danguje tiesiai ties mano langu kybojo blyškus pusbėnulis. Jo šviesa atsispindėjo paletėse, paskleistose ant mano

rašomojo stalo šalia siuvamosios. Kažkur kaimynystėje sukaukė automobilio signalizacija. Ir vėl viskas nurimo. O kai mintys pagaliau liovėsi suktis ratu, užmigau.

Kitą rytą, tuoj po pusės aštuntos įžengusi į virtuvę, radau jau mamos padengta pusryčiams. Stiklinė kava tik spaustu apelsinų sulčių, puodelis kavos su pienu. Šviežios bandelės, vėsus sviestas ir naminė uogienė, keturias su puse minutės virtas kiaušinis ir pusė didžiojo greipfruto, taip išdarinėto peiliu, kad tereikėjo kabinti šaukšteliu. Pusryčiauau viena, kaip ir kasryt, o mama kraustė indaplovę, kiekvieną stiklinę dar kartą pablizgindavo ir tik tada pastatydavo į lentyną šalia kitų. Jos judesiai buvo mechaniški, ritminga suprogramuota choreografija – be muzikos.

– Kaip miegojai? – paklausiau.

– Ačiū. Gerai. O tu?

– Gerai. Ačiū.

– Ar po pamokų grįši pietauti?

– Dar nežinau.

– Bet man reikia žinoti. Dėl pirkinių.

Mama nusibraukė šviesius plaukus už ausų, jie buvo trumpai kirpti ir lengvai gulė ant sprando. Kaip neretai, ji kalbėjo atsukusi man nugarą, ir tą rytą aš vėl pajutau norą pirštų galiukais paliesti tas minkštas bangeles – tai vienintelis žaismingas dalykas joje. Veidas aštrių kontūrų, smakras smailus, skruostikauliai išsišovę, antakiai siauri, tvarkingai išpešioti aukštu lanku. Oda šviesi ir labai stangri, porceliano mėlynumo akys retai kada žvelgdavo tiesiai į mane. O kai ir žvelgdavo, nepajusdavau, kad mama tikrai susidomėjusi. Žinoma, ji jau išsimaudžiusi duše ir apsirengusi, vilkėjo kostiumėlį – kreminis sijonas, balta palaidinė, kreminis švarkelis, tarsi eitų į verslo susitikimą, o ne į turgų

pirkti daržovių ir šviežios žuvies, mat ji įrašyta kiekvieno penktadienio valgiaraštyje. Mama rūpinosi namų ūkiu, jau seniai nebedirbo pagal profesiją.

Išgėriau apelsinų sultis ir nepalietusi pastūmiau į šalį greipfrutą.

– Manęs neskaičiuok, – pasakiau.

– Gerai.

Gerai. Tai mėgstamiausias mamos žodis. Ar pareinu, ar nepareinu, ir viena, ir kita, regis, tinka. Svarbiausia, kad jos dienotvarkė turėtų aiškų planą, ir kad jos niekas nesutrikdytų ir nepakeistų. Jei pietauti grįždavau namo, mama pietaudavo su manimi, bet visi trys beveik niekad nesusėsdavom, vakarais irgi ne, o tos retos išimtyms prabėgdavo greitai ir neskausmingai. Pasikeisdavom nuvalkiotom frazėm ir mandagybėm ir tada su palengvėjimu sprukdavom nuo stalo ir pasitraukdavom į savo kambarius. Kiek prisimenu, mano tėvai visad miegojo atskiruose miegamuosiuose, niekad nemačiau vakare jų pradingstant už tų pačių durų, ir kartais klausdavau savęs, kas apskritai dar laiko juos po vienu stogu. Tikriausiai ne mano sesers atminimas, nes mūsų namuose nebuvo nieko, kas būtų su ja susiję.

– Ar tėtis jau leidykloje? – paklausiau tepdama ant bandelės abrikosų uogienę.

– Nemanau. – Mama uždarė indaplovę. – Šįryt jo dar nemačiau. – Dirstelėjo į sidabrinį rankinį laikroduką. – Pasiskubink, Viktorija. Be septyniolikos aštuonios.

Iki mokyklos penkios minutės dviračiu. Prieš išvažiuodama dar dirstelėjau į tėčio darbo kabinetą. Tuščia, bet durys į sodą – praviros. Mūsų sodas ilgas ir siauras. Pamačiau tėtį pačiame gale, šalia mažos stoginėlės. Ten laikydavom sodo

įrankius, sulankstomas kėdes, stalą ir visokius žibintus, kurie galėtų paversti mūsų sodą idiliška vietele šiltomis vasaros naktimis, jei tik juos kas nors naudotų. Netgi aš nesikviesdavau draugų čionai, bet mėgau pabūti sode viena, kai būdavo šilta ir galėdavau snūduriuoti klausydamasi muzikos ir svajodama. Gražiausias man sodas pavasarį, kai viskas sužydi. Vyšnia prie stoginėlės tarsi dirbtinė švytėdavo rausvai ir baltai. Mėgau jos kvapą, saldų ir viliojantį. Iš abiejų vejos pusių į žydrą dangų galvelės keldavo pavasarinės gėlės, tankiai susodinti švytėdavo narcizai, smulikutės scylės ir beveik kruvino raudonio tulpės. Sodo darbai – dar viena mano mamos darbo terapija, ir jos nepažįstantys galėjo manyti, kad ji visai džiugus žmogus.

Tačiau mano tėvas, regis, nuėjo į sodą tikrai ne pasimėgauti ryto idile. Prie ausies spausdamas telefoną, palenkęs galvą vaikščiojo pirmyn atgal. Lauke buvo taip tylu, kad jo balsas sklido iki pat pravirų terasos durų. Šiaip jau ramus, jis buvo pasiekęs amžino ledo aukštį. Negirdėjau visko, ką jis sakė, bet aiškiai supratau paskirus žodžius. *Nesuvokiama... Asmens teisės... padarysiu viską, kad šis romanas nepasirodytų!*

Atspausdinti lapai, kuriuos tėtis skaitė šianakt, tebegulėjo ant krėslo. Tikrai jau buvo metas skubėti į mokyklą, bet smalsumas paėmė viršų. Palinkau prie popierių šūsnies. Tai buvo nepilnas rankraštis, kaip ir spėjau naktį, tik dvidešimt, daugių daugiausia trisdešimt puslapių, o ant jų gulėjo laiškai.

Brangus Tomai,

Štai čia ištrauka iš naujojo Šepardo romano, kiek žinau, autorius jį baiginėja. Romanas pasirodys visame pasaulyje, dabar siūlomas mums. Visi vardai pakeisti, bet man regis, neįmanoma nesuprasti, kad tai Vjadželo istorija.

*Labai norėčiau manyti, kad klystu.
Su geriausiais linkėjimais –
Oliveris*

Žvilgtelėjau į sodą, tėtis vis dar buvo įsigilinęs į pokalbį. Dabar jis, regis, klausėsi, spėjau, kad kitame laido gale šio laiško siuntėjas. Oliveris – didelės Berlyno leidyklos redaktorius, tėtis anksčiau tenai dirbo, jiedu geriausi draugai. Oliveris – vienas iš nedaugelio žmonių, dar apsilankančių mūsų namuose.

Po Oliverio laišku buvo rankraščio ištraukos antraštinis lapas.

Romanas buvo pavadintas „Ilgiausia naktis“, autorius – Soulas Šepardas.

Nors neretai lankydavausi tėvo darbo kambaryje, jo apmaudui, niekad nebuvo didelė knygų žiurkė, bet autoriaus pavardė, žinoma, man šį tą reiškė. Šepardo kūriniai, ganėtinai žiaurūs trileriai, buvo bestseleriai visame pasaulyje, kelis iš jų netgi aš buvau skaičiusi. Mano draugė Triksė įbruko juos į rankas, o ji tikrai Šepardo gerbėja, perskaitė visus jo romanus ir vis jaudindavosi, kad jau kelerius metus nepasirodo naujų.

Pasilenkiau ir padrikai ėmiau vartyti lapus. Sustojau ties viena pastraipa.

Buvo viena tų vasariškų dienų, kai dangus yra giedras, be debesėlio švytinčios žydrynės kupolas. Jų tėvai buvo išvykę į miestą, ir ketveriukė pasiėmė abu mažuosius į slaptą maudyklę prie upės. Ją slėpė miškas ir uolos, joks turistas dar nebuvo įkėlęs čia kojos. Saugiai krantą supantys medžiai mirguliavo kaitroje, o turkio spalvos vanduo spindėjo saulėje it deimantų kilimas.

Amadėjus gulėjo smėlyje ant pilvo. Žvelgė į Mają, stovinčią seklumoje. Ji vilkėjo baltą bikinį. Pro ploną audinį ryškėjo krūtų speneliai. Žvelgdamas į ją Amadėjus ėmė tankiau kvėpuoti. Maja. Viskas šalia jos nublankdavo, netgi saulė. Ji ištiesė rankas į Pikolą, ir mažoji putliomis kojytėmis pasileido per vandenį artyn.

– Skrisk, angeliuk, skrisk, angeliuk!

Maja sugriebė Pikolą už riešų ir ėmė sukti ore vis smarkiau, palaimingas mažės kryžstavimas susipynė su krioklio šniokštimu. Vėjas plaikstė Majos plaukus. Jie siekė klubus, pieno ir medaus spalvos plaukai. Amadėjus negalėjo atplėšti nuo merginos akių. Maja kaip niekad atrodė šviesos būtybė.

Šiose eilutėse nebuvo nė kvapo tos greitos ir kietos įtampos, būdingos kitiems Šepardo trileriams, bet kažkas mane smarkiai sujaudino. Tai kilo iš paties vidaus, tarsi būčiau pajutusi tą nuotaiką prie upės. Ji sujaudino mano širdį, ir jei nebūčiau išgirdusi, kad staiga stojo tylą, veikiausiai nebūčiau atsiplėšusi nuo teksto.

Tėtis dabar stovėjo po vyšnia, palinkęs, nugara į mane. Ranka su telefonu bejėgiškai nukarusi, kita rėmėsi į medžio kamieną, tarsi jį pykintų. Tą akimirką man pasirodė liesas, liesnis nei įprastai. Vis dar tais pačiais drabužiais kaip naktį, tarsi išvis nebūtų gulęs, ir vėl prisiminiau, koku buku žvilgsniu jis tada pažvelgė į mane.

Naktys turi savitus dėsnius, ir vienas jų – kad dalykai atrodo didesni nei dienos šviesoje. Dar ir dabar visa tai man atrodė keista, bet nebeglumino taip stipriai. Ir, priešingai nei vakar, šiandien jau galėjau rasti racionalų paaiškinimą.

Galbūt šis romanas – pavogta kito autoriaus idėja, autoriaus, su kuriuo tėtis jau sudaręs sutartį. Prieš kelis mėnesius jau buvo riebokas teisinis ginčas dėl vieno plagiato. Mano

tėčiui kainavo nemažai nervų, ir tada jo pirmosios reakcijos nemačiau. Apgailestavau, kad jis, ko gero, vėl turi rūpesčių, bet kad ir kokia būtų problema, jis ją išspręs.

Pasitraukiau iš kabineto, čiupau priešpiečius, kuriuos, kaip kasryt, man paruošė mama, ir užsėdau ant dviračio.

Kai prieš pamokas prie manęs pripuolė Triksė, trokšdama papasakoti, kad šiandien apžiūrėsime autobusiuką, kurį už gerą kainą nori parduoti vienas Danilo draugas, išmečiau Soulo Šepardo naujojo romano ištrauką iš galvos.

Jis stovėjo senų griuvėsių papėdėje, vienas su naktimi ir pra-eities šešėliais. Bet pasitraukti iš šios vietos nepajėgė. Ir kai ilgai žiūri į bedugnę, bedugnė irgi pažvelgia į tave. Nyčės žodžiai tokiomis naktimis kaip ši neretai ateidavo į galvą.

Galvojo apie pokalbį telefonu, išginusį jį iš namų. Kokias ribas jis peržengė, kai paleido istoriją iš rankų, dar nenorėjo su visais padariniais pripažinti, tačiau viduje dabar aidėjo tie žodžiai.

Tolumoje skambėjo bažnyčios varpas. Jis klausėsi pilnatviško, taikaus jo skambesio ir budino atmintyje tai, kas pirmiausia paragino jį to imtis.

Tai tie tylūs kuždesiai, blogis, tūnantis kiekviename iš mūsų, kaltė, kurią – kaip jis tik tarėsi – jaučiame kiekvienas iš mūsų. Visi mes piktadariai, kiekvienas iš mūsų pasirengęs bet kam.

Taip, kaip tik tai nuo seno jį stebina, ir savęs nieku būdu ne-gali laikyti išimtimi, mat jei jau sąžiningai, tai kažkas jo viduje jau pirmosiomis akimirkomis pradėjo rašyti, tomis akimirkomis jis apsisprendė įsikišti į istoriją ir ją pakeisti. Nešiojosi ją savyje ištįsus metus, tik sąžinė sulaikydavo, bet istorija pulsavo jame,

nustumdama į šešėlį visas kitas idėjas ir nieko daugiau iš jo neišleisdama.

Kad kai kas tylaus galėtų šitaip nuaidėti.

Kiekviena naktis nuo tos ilgiausios nakties kuždėjo tą istoriją jam į ausį: „Atėjau pas tave, gali mane užrašyti, aš vienintelė, tūnanti tavyje, nustok gintis ir papasakok mane...“

Ir beveik pavyko – tik pabaiga ne, jis vis dar stabčiojo. Bent jau šitaip jiems pasakė, bet tikrovė, deja, buvo kitokia: tai pati pabaiga jį sulaukė.

Žinojo, kad kai ką pražiūrėjo, – kažkur pasakodamas istoriją padarė minties klaidą, dabar viskas laikosi ant jos tarsi ant šilkinio siūlo. kažko trūksta, ko būtinai reikia, kad istorija užsibaigtų vienintele galima pabaiga. Bet jis nežinojo, kas tas kažkas, ir tai – kaip tik tai – pamažu jį varė iš proto.

Išleistuvės vyko Šventojo Pauliaus stadione; aukštai, milžiniškoje išskirtinėje salėje su vaizdu į patį stadioną. Triksė priklausė šventės komitetui ir dėl labai brangių bilietų iš pradžių jai teko atlaikyti tikrą kaltinimų krušą. Net ir Danilui ta vieta atrodė elitinė, o kainos perdėtos, bet dabar visi jau sužavėti. Salė baltomis lubomis, šventišškai papuošta. Prabangios žvakidės ir sidabriniai indai ant ilgų stalų, gigantiškas bufetas ir daugybė mažų žibintėlių palubėje. Viskas glamūriška, tviskėte tviska, ir dabar, kai oficialios kalbos išklaudytos ir bufetas nusiaubtas, Triksė šmirinėjo su kokteiliu vienoje ir šampano buteliu kitoje rankoje po šokių aikštelę. Vilkėjo trumpą ryškiai raudoną plevenančią suknelę, nešiojosi savo pliušinę Sausainių pabaisą iš animacinio filmuko vaizduojančią rankinę iš turkiško pliušo, kurią pasiuvau jai prieš porą metų gimtadieniui. Jos batai buvo sustatyti šokių aikštelės pakraštyje, rudos garbanos, seniai išsivadavusios iš segtukų ir lankelių nelaisvės, padrikai krito ant pečių, o veidas švytėjo it šimto vatų lemputė prieš pat perdegimą. Triksė ilgai būna užsivedusi, ir tam jai nereikia net svaigalų. Kartais galvodavau, kaip ramusis Danilas su ja išveria. Bet veikiausiai kaip tik ši priešingybė jį traukia, be to, Triksė turi ir kitą pusę. Ji pats solidariausias mano pažįstamas žmogus, gali būti tikrai gera bičiulė, tad jiedu su Danilu man yra tobulas mišinys.

Šokėjus aikštelėje linksmino du jauni didžėjai. Pirmasis šokis – privalomai tėvų ir dukrų. Ir mano tėtis nusivedė

Vita su draugais planuoja visą vasarą automobiliu keliauti po Europą. Tai bus jų gyvenimo kelionė, pilnos dienos ir naktys šėlsmo, siautulio, juoko ir nuostabių būsimų prisiminimų. Netyčia ant tėčio darbo stalo rastas naujas žymas rašytojo rankraštis įkvepia išsukti iš suplanuoto maršruto ir aplankyti mažą Italijos miestelį, kuriame vyks būsimo romano veiksmas. Draugai nė nepastebi, kaip nerūpestingos atostogos staiga pavirsta kvapą gniaužiančiu detektyvu, kuriame telpa meilė, mirtis ir šiurpios šeimos paslaptys.

Vokiečių rašytoja Isabel Abedi vertinama ir apdovanota už kūrybą jaunimui savo šalyje, Lietuvoje jos knygos taip pat mielai skaitomos. Penktasis autorės romanas paaugliams „Ilgiausia naktis“ Vokietijoje apdovanotas jaunimo literatūros premija „Auksinė Leslė 2017“, moksleiviai balsuodami internete išrinko šią knygą geriausia vokiškai parašyta knyga jaunimui. Vertinimo komisija pabrėžė, kad „ši istorija apie tiesos ilgesį melo kupiname gyvenime aktuali ir jaunimui, ir suaugusiems“. Romanas įtrauktas į trumpąjį literatūrinių apdovanojimų sąrašą „Buxtehuder Bulle“, į lietuvių kalbą jį išvertė patyrusi vaikų ir jaunimo literatūros vertėja Indrė Klimkaitė.

Redaktorė Giedrė Kmitienė

Korektorė Eglė Devižytė

Maketavo Miglė Dilytė

Tiražas 3000 egz.

Išleido leidykla „Nieko rimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

– Ta naktis, – tarė jis žvelgdamas į dangų, tarsi kalbėtų su kuo nors, ko čia nėra. – Ta naktis prieš trylika metų tęsėsi iki šiandien. Jaučiu, kad dabar pagaliau gali išaušti rytas.

Ar kada nors atrodė, kad viskas aplink tave trapu ir netikrą, regis, užtektų vos stumtelėti, ir visas gyvenimas subyrėtų kaip kortų namelis?

Vitai kartais taip ir atrodo. Tik ji dar nežino, kiek šiurpių paslapčių, melų ir nutylėjimų gaubia jos kasdienybę.

Kartais tam, kad sužinotum tiesą, reikia leistis į kelionę. Kartais reikia laukti trylika metų, kad baigtųsi ilgiausia tavo gyvenimo naktis.

